

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarige kinderen,
appellante,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/50282, 06/50298, 06/50285
en 06/50293 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 18 juni 2007 in de gedingen tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om wijziging van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verbonden beperking afgewezen. Bij besluit van eveneens 9 januari 2006 heeft de minister een aanvraag van appellante, als wettelijk vertegenwoordiger van _____ om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 23 maart 2006 heeft de minister de aan appellante en aan _____ verleende verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd ingetrokken.

Bij onderscheiden besluiten van 20 september 2006 heeft de minister de tegen voormelde besluiten door appellante gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juni 2007, verzonden op 26 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door appellante ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

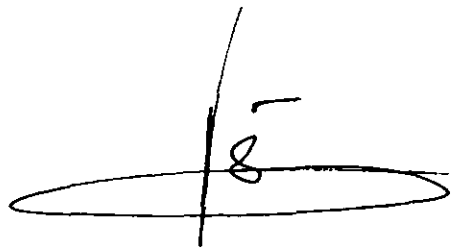
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2007

422.

Verzonden: 9 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: : AWB 06/50282, AWB 06/50298 en AWB 06/50284 (vovo)
: AWB 06/50285 en AWB 06/50289 (vovo)
: AWB 06/50293 en AWB 06/50295 (vovo)

V-nrs:

inzake: (eiseres sub 1), geboren op
(eiseres sub 2), geboren op en
(eiser sub 3), geboren op allen van Ghanese
nationaliteit, wonende te , eisers/verzoekers, hierna te noemen: eisers,
gemachtigde: mr. A.A. Ubbergen, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. P. Sweedijk, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 4 februari 2005 heeft eiseres sub 1 een aanvraag ingediend tot wijziging van de aan haar verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "verblijf bij partner" in een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "voortgezet verblijf". Op 11 februari 2005 heeft eiser sub 3 een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "gezinshereniging bij ouder". Bij afzonderlijke besluiten van 9 januari 2006 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen. Bij besluiten van 23 maart 2006 heeft verweerder tevens de verblijfsvergunning van eiseres sub 1 onder de beperking "verblijf bij partner" en de vergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "gezinshereniging bij ouder" van eiseres sub 2 ingetrokken. De bezwaren tegen de hiervoor genoemde besluiten zijn bij verschillende besluiten van 20 september 2006 ongegrond verklaard. De besluiten vermelden onder meer de rechtsgevolgen dat eisers na bekendmaking van de besluiten niet meer rechtmatig in Nederland verblijven en dat eisers Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moeten verlaten.

2. Bij beroepschriften van 13 oktober 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Deze beroepen schorten de rechtsgevolgen van de besluiten niet op. Bij brieven van 13 oktober 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op de beroepen is beslist. De gronden van de beroepen en van de verzoeken zijn ingediend bij brieven van 14 november 2006. In het verweerschrift van 20 maart 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ondergrondverklaring van de beroepen en tot afwijzing van de verzoeken om een voorlopige voorziening.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 april 2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig een tolk Engels.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van de beroepen

1. Aan de orde is de vraag of de bestreden besluiten, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte standhouden.

2. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat uit de Gemeentelijke basisadministratie (GBA) is gebleken dat eiseres sub 1 en haar partner, de heer , van 5 maart 2002 tot en met 23 april 2002, van 3 mei 2002 tot en met 31 mei 2002, van 4 oktober 2002 tot en met 6 december 2002, van 21 september 2004 tot en met 26 oktober 2004 en vanaf 27 januari 2005 niet op hetzelfde adres ingeschreven stonden. Dit is aanleiding geweest aan te nemen dat de relatie feitelijk is verbroken. Op grond van artikel 3.51 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 en hoofdstuk B2/4.10 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000 is de gevraagde wijziging van de beperking niet verleend en is de verleende verblijfsvergunning ingetrokken. Ten aanzien van de intrekking van de vergunning stelt verweerder zich op het standpunt dat een beroep op de hardheidsclausule niet kan slagen omdat niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder van het beleid zou moeten afwijken. De intrekking van de vergunning houdt evenmin een schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) in omdat de relatie tussen eiseres sub 1 en haar partner als verbroken beschouwd dient te worden. Weliswaar is er sprake van gezinsleven tussen eiseres sub 1 en haar kinderen maar van inmenging is geen sprake nu ook de aanvragen van haar kinderen zijn afgewezen dan wel de verleende vergunningen zijn ingetrokken en de kinderen hoogstwaarschijnlijk met moeder het land verlaten. Wel is sprake van inmenging in het gezinsleven van de heer Owusu en zijn kinderen. Deze inmenging is echter gerechtvaardigd in het belang van het economisch welzijn van Nederland. Afweging van de belangen leidt tot het oordeel dat het algemeen belang zwaarder weegt. Niet gebleken is van een positieve verplichting om verblijf toe te staan. De kinderen zijn nog jong en het is niet aannemelijk dat zij zich zodanig in de Nederlandse samenleving hebben geworteld dat het onmogelijk is het gezinsleven elders voort te zetten. Ook is er geen objectieve belemmering om het gezinslevens elders uit te oefenen. Ten slotte is er sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar waardoor op grond van artikel 7:3 van de Awb van het horen kon worden afgezien.

3. Eisers hebben - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen de bestreden besluiten aangevoerd. De besluiten zijn onzorgvuldig tot stand gekomen en ontberen een draagkrachtige motivering. De vergunningen van eisers zijn ten onrechte niet verleend dan wel ingetrokken. Eiseres sub 1 is door omstandigheden gedwongen geweest bepaalde perioden op een ander adres ingeschreven te staan. De relatie met haar partner is gedurende deze periode blijven bestaan. Eiseres sub 1 voldeed derhalve aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een vergunning onder de beperking "voortgezet verblijf". Voorts is het bezwaar niet kennelijk ongegrond en verweerder had niet van het horen kunnen afzien. Verweerder had eisers moeten horen teneinde duidelijkheid te krijgen over de relatie tussen eiseres sub 1 en de heer en over de relatie/ omgangsregeling van de heer met zijn kinderen. Ook had verweerder eisers dienen te horen in verband met artikel 8 van het EVRM.

4. Allereerst overweegt de rechtbank met betrekking tot de beroepsgrond van eisers dat zij niet op hun bezwaarschriften zijn gehoord, als volgt.

De vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat, wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Awb. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij één van de uitzonderingen van artikel 7:3 van de Awb zich voordoet. Er is sprake van een kennelijk ongegrond

bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing.

Gelet op het bezwaar, bezien in het licht van de besluiten van 9 januari 2006 en 23 maart 2006 en het voormelde wettelijk kader, kon niet op voorhand worden uitgesloten dat eisers tijdens de hoorzitting individuele, op hun betrekking hebbende, feiten en omstandigheden naar voren zouden hebben gebracht die tot gegrondverklaring van de bezwaren zouden hebben kunnen leiden. In bezwaar is immers gemotiveerd bestreden dat de samenwoning tussen eiseres sub 1 en haar partner in de door verweerder genoemde periodes verbroken is geweest en is uiteengezet waarom zij en haar partner enige tijd op verschillende adressen stonden ingeschreven. Tevens is in bezwaar naar voren gebracht dat eisers sub 2 en 3, in tegenstelling tot hetgeen eerder in de procedure is aangegeven, weer contact hebben met hun vader en zijn ook andere omstandigheden naar voren gebracht op grond waarvan eisers menen dat de band tussen eisers sub 2 en 3 en hun vader niet mag worden verbroken. Deze bezwaarschriften hadden verweerder aanleiding moeten geven nadere informatie in te winnen over de relatie tussen eiseres sub 1 en haar partner en eisers sub 2 en 3 en hun vader, alsmede hun in de gelegenheid te stellen hun standpunt nader toe te lichten. De conclusie is dan ook dat de bestreden besluiten in strijd met artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb zijn genomen.

5. Reeds hierom zijn de beroepen gegrond. De bestreden besluiten dienen te worden vernietigd. De rechtbank ziet evenwel aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van de te vernietigen besluiten in stand blijven en acht daartoe het volgende redengevend.

Ten aanzien van de door eiseres sub 1 gevraagde vergunning onder de beperking "voortgezet verblijf"

6. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

7. Op grond van artikel 3.51 van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming met een persoon met niet-tijdelijk verblijfsrecht. Op grond van het tweede lid van bovengenoemd artikel kan de verblijfsvergunning worden verleend, indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning. Op grond van artikel 18, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

8. Blijkens paragraaf B2/5.3 van de Vc 2000 voert verweerder het beleid dat een vergunning voor voortgezet verblijf wordt verleend indien aan een aantal voorwaarden wordt voldaan. Onder meer zijn als voorwaarden gesteld dat de (huwelijks)relatie drie jaren bestaat en dat drie jaren is voldaan aan de voorwaarden voor verlenging van de verblijfsvergunning.

9. Vaststaat dat eiseres sub 1 en haar partner gedurende een langere periode niet op hetzelfde GBA-adres ingeschreven hebben gestaan. In de beschikking op bezwaar van 20 september 2006 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres sub 1 niet in aanmerking komt voor de gevraagde

verblijfsvergunning omdat zij niet heeft voldaan aan het vereiste van drie jaar onafgebroken samenwoning. Gelet op de inschrijving op verschillende adressen zoals uit de GBA naar voren is gekomen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder aannemelijk heeft kunnen achten dat eiseres sub 1 en haar partner niet gedurende een periode van drie jaar hebben samengewoond waardoor niet aan de voorwaarden voor verlening en verlenging van de vergunning is voldaan. Eiseres sub 1 heeft in bezwaar noch in beroep tegenbewijs geleverd. De enkele stelling dat zij vanwege de koop van een woning waarin nog niet gewoond kon worden op verschillende adressen stonden ingeschreven, acht de rechtbank een onvoldoende verklaring waarom zij op meerdere momenten op verschillende adressen stonden ingeschreven. Deze stelling kan daarmee verweerders standpunt niet weerleggen. Nu verweerder heeft mogen aannemen dat niet gedurende drie jaren aan de voorwaarden voor verlenging is voldaan, heeft verweerder de aanvraag om een wijziging van de beperking in "voortgezet verblijf" bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid kunnen afwijzen.

Ten aanzien van de intrekking van de verblijfsvergunning van eiseres sub 1

10. Ingevolge artikel 19 van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken op de gronden bedoeld in artikel 18, eerste lid, met uitzondering van onderdeel b.

11. Volgens paragraaf B1/2.2.7 van de Vc 2000 voert verweerder het beleid dat de vergunning wordt ingetrokken, indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend, tenzij bij het Vb 2000 of in de toepasselijke materiehoofdstukken van de Vc 2000 anders is bepaald. Ingevolge paragraaf B2/5.2.3 van de Vc 2000 voert verweerder het beleid dat de verblijfsvergunning wordt ingetrokken als de relatie op grond waarvan verblijf was toegestaan, feitelijk of juridisch is verbroken. Dit kan onder meer blijken uit het feit dat de vreemdeling en de hoofdpersoon niet meer staan ingeschreven op hetzelfde adres in de gemeentelijke basisadministratie.

12. De rechtbank stelt vast dat -zoals reeds hierboven weergegeven- verweerder niet aannemelijk heeft hoeven achten dat eiseres niet gedurende drie jaar onafgebroken heeft samengewoond met haar partner, de heer . Verweerder heeft hieraan de conclusie mogen verbinden dat de relatie op grond waarvan verblijf was toegestaan, was verbroken en heeft terecht overwogen dat eiseres niet meer voldeed aan de beperking waaronder de vergunning aan haar was verleend. In dit licht heeft verweerder terecht op grond van het door hem gevoerde beleid de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij partner" ingetrokken.

Ten aanzien van het beroep op artikel 8 van het EVRM

13. In de bezwaarschriften is gesteld dat het niet verlenen van de door eisers sub 1 en 3 gevraagde verblijfsvergunningen en het intrekken van de verblijfsvergunningen van eisers sub 1 en 2 een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het verhandelde ter zitting en de beroepschriften heeft deze stelling met name betrekking op de relatie van eiseres sub 2 en haar vader. Wat betreft de relatie tussen eiser sub 3 en zijn vader, is ter zitting erkend dat de vraag of sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM eerst ter beoordeling staat bij een aanvraag om verblijf bij vader en niet bij de onderhavige aanvraag om een verblijfsrecht bij moeder.

14. De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eisers op artikel 8 van het EVRM niet kan slagen en overweegt daartoe het volgende. Niet in geschil is dat er sprake is van gezinsleven tussen eiseres sub 2 en haar vader. Nu eiseres sub 2 over een verblijfstitel beschikte waardoor zij feitelijk in staat was gezinsleven hier te lande uit te oefenen, is gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer de uitspraak van 30 oktober 2006, 200601511/1, JV 2006/455) sprake van inmenging in het gezinsleven. Voorts komt de vraag aan de orde of deze inmenging gerechtvaardigd is. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er sprake is van een gerechtvaardigde inmenging, mede gelet op de omstandigheden dat eiseres sub 1 en niet de

vader het gezag heeft over de kinderen en dat niet is gebleken dat de vader bijdraagt in de kosten van de verzorging en opvoeding van zijn kinderen. De stelling dat er inmiddels een omgangsregeling is tussen de vader en zijn kinderen wordt door verweerder niet gevolgd omdat dit op geen enkele wijze is aangetoond. Voorts heeft verweerder in de afweging betrokken de leeftijd van eiseres sub 2 en de mogelijkheid het gezinsleven elders voort te zetten. Eisers hebben in beroep, hoewel daartoe in de gelegenheid gesteld, niet gemotiveerd aangegeven waarom deze overwegingen onjuist zijn. Gelet hierop is er geen grond voor het oordeel dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten aanzien van de verzoeken om een voorlopige voorziening

15. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorzieningen te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

16. De gevraagde voorzieningen strekken er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep.

17. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorzieningen, gelet op het feit dat de rechtbank heden op de beroepen heeft beslist.

Ten aanzien van de beroepen en de verzoeken om een voorlopige voorziening

18. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eisers in verband met de behandeling van de beroepen bij de rechtbank redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1127,— als kosten van verleende rechtsbijstand (2,5 punt voor alle beroepschriften wegens de samenhang tussen de beroepschriften, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,—, wegingsfactor 1).

19. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eisers betaalde griffierecht.

III. BESLISSING

De rechtbank

in de zaken geregistreerd onder nummers: AWB 06/50282, AWB 06/50285 en AWB 06/50293

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten geheel in stand blijven;

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/50284, AWB 06/50289 en AWB 06/50295

- wijst de verzoeken af.

In alle zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 1127,- (zegge: elfhonderdzevenentwintig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;

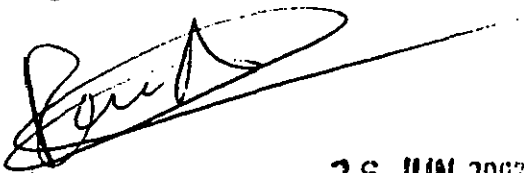
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eisers betaalde griffierecht ad € 141,- (zegge: honderdeenveertig euro).

€ 423,- (zegge: vierhonderddrieëntwintig euro)

Rectificatie 15 augustus 2007

Deze uitspraak is gedaan op 18 juni 2007, door mr. S.M. Schothorst, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M. van der Aar, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

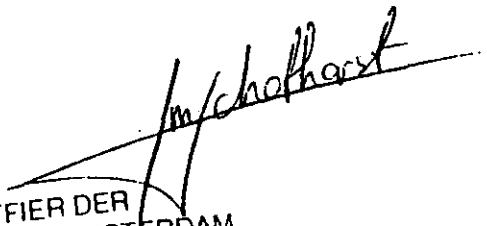

26 JUN 2007

Afschrift verzonden op:

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

De voorzitter

Conc: MA
Coll: MK
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op de verzoeken om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

VAN DEN TOORN C.S.

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Made

* Godfried Schalckenstraat 33 * Postbus 124 * 4920 AC Made * Tel.: 0162 - 68 39 50 *
* Fax: 0162 - 68 02 91 * E-mail: vd-toorn@zonnet.nl * Stichting Derdengeld: Rabo 3370.01.715

FAXBERICHT

Van : Mr. M.B. van den Toorn - Volkers
Bestemd voor : Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Faxnummer : 070 - 365 1380
Datum : 24 juli 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 JUL 2007 ✓	
2007 05 203	
AWB:	
SUMMER:	FR:

Hoger beroepschrift regulier

Appellanten zijn: (eiseres sub 1), geboren op
(eiseres sub 2),

geboren op en
(eiser sub 3), geboren op allen van Ghanese
nationaliteit. Appellanten verblijven in en hebben ten
deze uitdrukkelijk domicilie gekozen te Made, gemeente
Drimmelen, aan de Godfried Schalckenstraat 33, ten kantore van
de advocaat en procureur mr. M.B. van den Toorn - Volkers, die
door appellanten bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen
van het onderhavige hoger beroep en bepaaldelijk is
gevolmachtigd ten deze als gemachtigde voor appellanten op te
treden.

Verweerder is de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie.

Appellanten stellen hoger beroep in tegen de uitspraak van de
rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam d.d. 18
juni 2007 verzonden d.d. 26 juni 2007, waarbij het beroep van
appellanten ingesteld tegen de besluiten van verweerder d.d.
20 september 2006, ongegrond is verklaard. Appellanten leggen
hierbij een afschrift van deze onder AWB-nummers

: AWB 06/50282, AWB 06/50298 EN AWB 06/50284

AWB 06/50285 en AWB 06/50289

: AWB 06/50293 en AWB

06/50295.

Appellanten kunnen zich met de in de bestreden uitspraak
gegeven beslissing tot gegrondverklaring van hun beroepen niet
verenigen met het in stand blijven van de rechtsgevolgen van de
vernietigende besluiten en voeren de navolgende grieven aan.

Ten onrechte beslist de rechtbank dat de rechtsgevolgen van de te vernietigen besluiten in stand blijven.

Grief I

Essentieel voor de gehele procedure is het feit dat de IND heeft aangenomen dat de relatie tussen eiseres sub I en de heer , vader van eiseres sub 2 en eiser sub 3, feitelijk is verbroken. De rechtbank erkent zulks en geeft aan de motiveringen in bezwaar steekhoudend te achten. (uitspraak punt 4). Verzocht wordt punt 4 als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

De rechtbank had dan ook niet de zaak aldus mogen afdoen doch moeten concluderen tot gegrondverklaring van de beroepen wegens het niet horen van eiseres sub I en de IND moeten gelasten tot een hoorzitting over te gaan.

Grief II

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat verweerder heeft mogen aannemen dat eiseres sub I en haar partner niet gedurende een periode van drie jaar hebben samengewoond. In paragraaf B2/5.3 van de VC wordt niet gesproken over samenwonen doch wordt als voorwaarde gesteld dat de relatie drie jaren bestaat. Zulks is in casu het geval. Dit had ook in de nagelaten hoorzitting naar voren gebracht worden alsmede aangetoond worden.

Grief III

Ten onrechte gaat de rechtbank erin mee dat verweerder de conclusie had mogen trekken dat de relatie tussen eiseres en haar partner was verbroken. Dit is een onjuiste beslissing van de rechtbank. Paragraaf B2/d.2.3. VC 2000 zegt: Dit kan onder meer blijken: "uit het feit dat de vreemdeling en de hoofdpersoon niet meer op hetzelfde adres in de GBA staan ingeschreven". De VC 2000 zegt echter niet dat het niet ingeschreven staan op hetzelfde adres redengevend is om een verblijfsvergunning in te trekken. Ook hier is het niet plaatsvinden van de hoorzitting laakbaar.

Grief IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat geen inmenging is in het gezinsleven althans dat de inmenging gerechtvaardigd is. Dit standpunt is in strijd met de uitspraak van de Raad van State d.d. 30 oktober 2006. De omgangsregeling tussen vader en de kinderen had ook bij de nagelaten hoorzitting aan de orde moeten komen.

Weshalve: Appellanten zich wenden tot uw Afdeling met het verzoek bij de ten deze te geven uitspraak:

- a. de bestreden uitspraken te vernietigen;
- b. het door appellanten in eerste aanleg ingestelde beroep tegen de besluiten van verweerder d.d. 20 september 2006 alsnog gegrond te verklaren alsmede de rechtsgevolgen niet in stand te houden;
- c. verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Gemachtigde

Bijlage: afschrift bestreden uitspraak d.d. 18 juni 2007, verzonden 26 juni 2007.